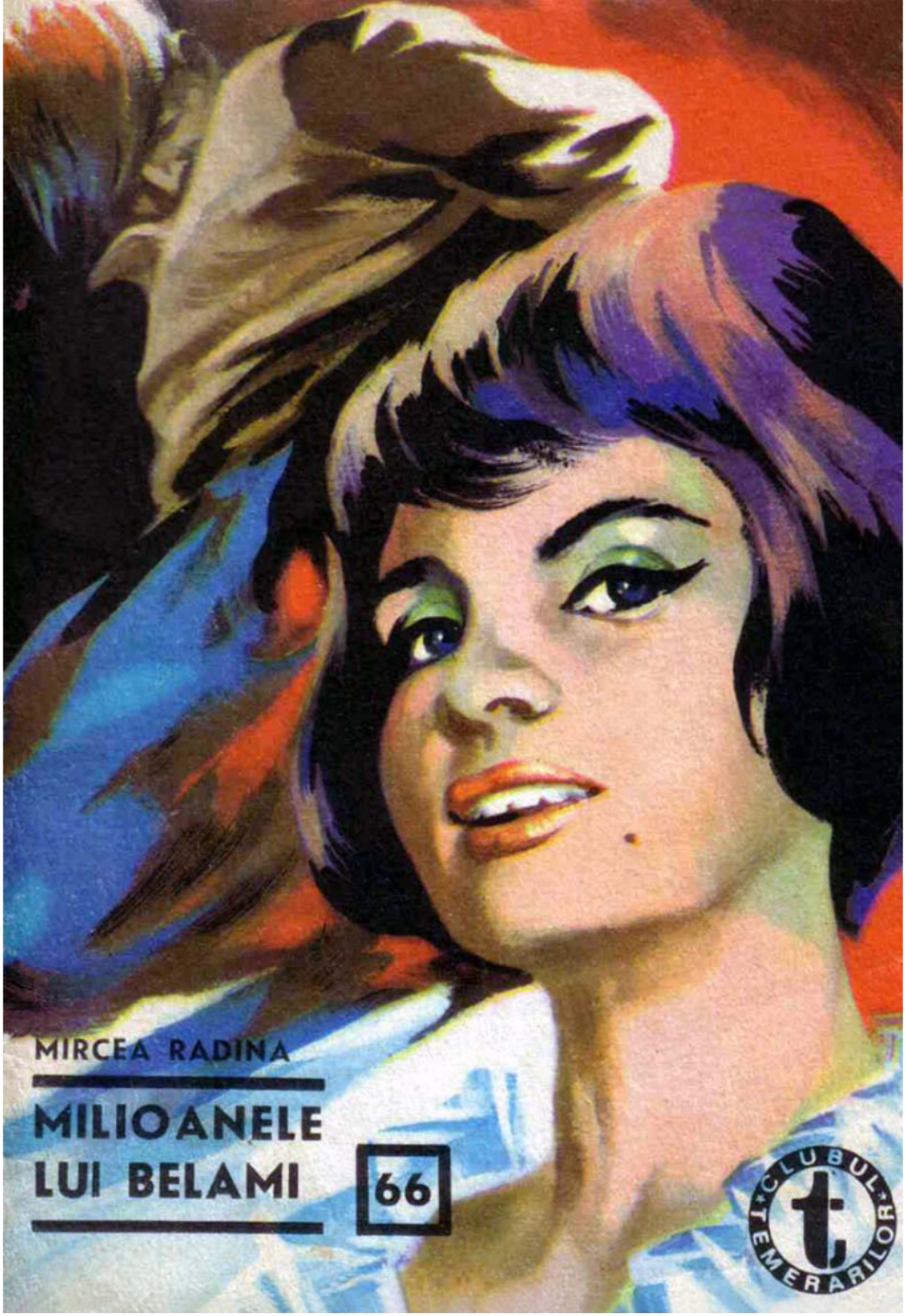
MIRCEA RADINA
MILIOANELE LUI BELAMI
66
CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA RADINA

MILIOANELE LUI BELAMI

II

66
EDITURA TINERETULUI

Milioanele lui Belami
Mircea Radina

EDITURA TINERETULUI
București, 1969

Redactor: Iordana Ureche
Tehnoredactor: Dumitru Verdeș
Copertă: Dumitru Ionescu
Digitalizare: EPUB

7. UN FILM CARE NU SPUNE NIMIC

Locotenentul Soare sublinie cu două linii, în carnetul său, data de 15 aprilie 193... Nu voia s-o dea uitării prea curând.

Rememoră cursul întâmplărilor.

Ajutorul cu totul neașteptat, uluitor, pe care-l primise chiar atunci când se considera iremediabil pierdut, când se blestema pentru imprudența gravă de care dăduse probă – el socotea că unii tineri justifică orice act de îndrăzneală, chiar dacă acest act ar însemna puțină nebunie, atunci când este urmărit un scop nobil – îi pusese, atunci când își tăia frânghia și își elibera brațele, și întrebarea căreia nu-i putea găsi în niciun chip dezlegarea: „Ce o determină pe fata cu părul negru să înfrunte pericolul și să mă salveze?“

Timpul îl măsurase acolo, în odaia întunecoasă, cu propria viață. Preocuparea lui de căpătâi era să facă orice pentru a fugi cât mai repede și cât mai departe de această clădire blestemată, bineînțeles pentru a se reîntoarce cât mai curând pe urmele „cineaștilor“, dar atunci într-o altă ipostază. Nu înțelegea să abdice de la datoria despre care Belami îi ținuse în atâtea ocazii logosuri interminabile. Iar Soare, în sinea lui, găsea că de multe ori logosurile colonelului erau pur și simplu inutile, ceea ce nu voia să priceapă Belami.

Avea nevoie de o rolă, de una singură doar, care i-ar fi adus o probă palpabilă, i-ar fi întărit niște bănuieli care prindeau un contur tot mai clar în mintea lui și de care încă nu găsea că e cazul să-i vorbească colonelului comandant, de teamă că acesta ar putea să-l ridiculizeze.

Pachetul din colțul camerei, învelit în pânza cenușie, conținea rolele. Avusese mai întâi intenția să scoată una, dar un scârțâit de ușă îl determinase să renunțe repede la acest gând, amintindu-și că în crâng se mai afla una dintre cele două role, de absența căreia cei trei încă nu bănuiau nimic.

Escaladase fereastra, grăbit, după ce luase cuțitul și frânghia ferfeniță. Închisese geamul în urmă, pentru ca ei să nu-și dea seama îndată pe unde fugise și mai ales cum. Îl simțise câinele de sub șopron. Fugise ca din pușcă, urmase același drum, sărise gardul. Numai câteva minute îi fuseseră necesare să găsească rola. Casa era cufundată în beznă. Doar la una din ferestre zărise o fulgerătură, probabil cineva aprinsese un

chibrit. Câinele încetase să mai latre.

Ieșise la drum, părăsind în fugă crângul. Auzise un scârțâit de roți obosit, un cântec tărăgănat ca o doină. Îl ajunsese din urmă o căruță trasă de cai costelivi.

— Încotro cu noaptea-n cap, nene? îl întrebase pe căruțaș care, suit pe lada căruței, învârtea de zor biciușca pe deasupra cailor, murmurând, numai pentru inima lui, o melodie plină de tristețe.

— La loturi. Semănăm porumbul.

— Departe?

— Un ceas la trap.

— Mă sui și eu?

— Suiți-vă!

Mulțumise, se întinsese pe grămada de fân uscat, aromitor, ascultând în liniște cântecul țăranului, care continuă până la capătul drumului.

— De aici... eu apuc printre tarlale. Unde vă duceți?

— Spre Câmpina.

— Aha! Luați-o drept înainte până dați de șosea. Trec mașini de la rafinării. Cu 5–6 lei vă duceți și la Ploiești.

— Mulțumesc. Ce-ți datorez?

— Mie? Nimic. Cu bine!

— Cu bine, și spor la semănat.

*

Sosise în Câmpina odată cu zorii. Răsărea talgerul de aramă al soarelui undeva, pe arcul orizontului. Ar fi vrut să se oprească în fața porții lui Belami, dacă n-ar fi fost mai mult decât sigur că acesta se află de cu noapte în zona de dispersare a regimentului.

Pornise spre casă să se odihnească câteva ceasuri. Înainte de a intra în cameră se oprise în hol, rupsese o filă din carnețel, scrisese pe ea cu litere majuscule „MULȚUMESC!“ și o strecurase sub ușa fetei cu părul negru. Se întâmplase ceva cu totul surprinzător.

Ușa se deschisese și în prag apăruse... ea!

Soare abia izbutise să îngâne câteva cuvinte, bâlbâindu-se îngrozitor, în imposibilitate de a se concentra.

Ea deschisese ochii mari și nu-i răspunsese.

— Cum de ai ajuns înaintea mea? o întrebase el.

— Dar n-am plecat nicăieri.

— Aș fi putut să jur. Parfumul... Confirmă-mi, te rog!

— Repet, n-am ieșit din cameră de aseară. Și nu înțeleg ce-i cu biletul acesta.

Îi întinsese hârtia, pe care el o luase înapoi. O privise derutat, iritat puțin. Ea zâmbise stânjenită, apoi îi spusese pe același ton avertizator:

— Încep să se trezească cei din casă. Ar fi bine să...

Soare plecase, clătinându-se de oboseală, nedumerit în același timp. Ar fi putut să pună mâna-n foc că acel cuțit fusese adus de ea. De ce nu voia să mărturisească? Mai era cineva, oare, în camera ei? Poate că săvârșise o gafă, poate că-i făcuse un rău fără să-și dea seama.

Încă amețit de parfumul ei și de toată întâmplarea, se îndreptase spre camera sa, după ce luase rola pe care o lăsase pe măsuță, lângă intrare. Încuiase ușa cu cheia.

Peste cinci minute dormea dus.

*

— Cam asta a fost!

Belami privea în gol, era într-unul din rarele lui momente de efuziune... melancolică. Ascultase, fără să clipească, relatarea lui Soare.

— Dacă aș fi știut că ai să treci prin atâtea, n-aș fi acceptat nicicum să pleci singur. Ai avut însă o inspirație nemaipomenită să sustragi rola. Ne vom da seama, cred, fără niciun dubiu, ce anume urmăresc. Am avea și dovezile împotriva lor... Scripta manent!

— Belami, ce părere ai despre fată?

— Cred că te-a lăsat numai cu o jumătate de inimă.

— Nu, mă referem la altceva. Nu crezi că are nevoie de ajutor?

— S-ar putea să aibă. Să ne gândim mai serios la asta. În special tu.

— Oare domnul colonel Dobreanu ne-ar putea sprijini?

— Dobreanu a plecat în seara aceasta, dragule! Românul meu s-a dus dracu’ până mâine seară. Nu știu ce învârtește pe la Brașov. Unde ai lăsat rola?

— Aici. Poftiți!

Belami, obișnuit cu modul în care i se adresa locotenentul, când cu pluralul, când cu un singular intim și cald, când cu „domn’ colonel“, când cu „Belami“, nici nu se mai oprea la aceasta, mai ales acum, când tânărul ofițer trecuse cu notă maximă un examen atât de dificil.

Filmul îi dezamăgi. Nu prin calitatea imaginilor – erau excelente – cât prin ceea ce înfățișau ele în mare majoritate: case de țară cu tinde și

prispe din cele mai obișnuite, interioare mobilate simplu, prosoape de borangic desfăcute ca niște aripi de fluture în jurul icoanelor sau fotografiilor înrămate, covoare cu motive naționale românești, șosele pietruite, răscruci cu fântâni, dealuri cu turle de biserici stinghere, cimitire, sonde din lemn răsărind lângă limbi de pădure, pe clinuri și vârfuri de deal, râuri hohotind printre pietre albe și cenușii, câmpuri întinse arate sau semănate.

Oameni apăreau puțini, mai mult copii surprinși în jocurile lor pe ulițele satelor, fete și femei lângă izvoare, pe luncă, sau întinzând pânze albe pe garduri, ca niște eșarfe uriașe de un alb ametitor.

Una din imagini surprinsese un grup de muncitori petroliști forfotind în jurul unei instalații de foraj.

— Nici picior de militar! Dracu' să știe, nu mai pricep o iotă. Mă tem că a avut dreptate Dobreanu.

— Credeți că au venit chiar numai să filmeze exterioare?

— Altceva nu se vede. Hai să ne mai uităm o dată!

— Gândiți-vă, mai sunt încă șapte role...

— Asta, da...

— Și s-ar putea să mai aibă încă șapte!

— Ia stai! Am o idee. Încearcă să recunoști câteva din peisajele filmate. Adică... vom încerca amândoi.

— Am și recunoscut ceva... Cel cu turlele de sondă este chiar pe-aici, pe lângă Câmpina. Dealul cu livezi pare să fie pe la Rușețu. Iar una din șosele, pe care se zăresc copii lângă mașină, sunt sigur că a fost filmată la Filipești.

— Și mie mi se pare cunoscută o priveliște: cea către zona de nord a Băicoiului.

— Dom'le colonel, v-ați pus cumva întrebarea ce „intrigă" fenomenală ar putea conține scenariul filmului?

— Înțeleg unde te duce gândul. Într-adevăr, cred că pe undeva, pe aici, am putea descoperi ceva.

— Voi încerca să aflu amănunte.

— Cu o singură condiție însă...

— Voi ține seama de această condiție.

— Nici nu știi la ce mă gândesc.

— Cred că știu, Belami! Probabil... să am grijă de mine. Știu... „Imprudență"... „Tinerețe"... Mă rog...

— Mai întâi de ceea ce trebuie să duci la bun sfârșit să ai grijă. Iartă-mă! Nu sunt altfel de cum mă crezi, dar primejduindu-ți viața pui în

pericol și altceva. Suntem militari, țâncule, și dacă n-aș fi sigur că ai înțeles de mult sensul profesiei noastre, aș sta acum câteva ore să-ți lămuresc de ce este necesar să fie așa. Ne-am lămurit, deci... Ai grijă de tine!

— Voi avea, dom'le colonel!

— Să nu revii la vechiul refren, că... schimb imediat foaia și-ți răspund: Prea bine, dom'le locotenent!

Belami vorbise încruntat, încât Soare nu fu lămurit pe deplin dacă acesta a făcut-o serios sau în glumă. Numai când eternul lui zâmbet îi risipi brusc cutele feței se convinse.

— Ce zici, mânzule, îi punem cu botul pe labe?

— Cred că da. S-ar putea ca noaptea aceasta să-mi rezerve unele surprize.

— Apropo, pistoletul îl mai ai?

— Da.

— Cartușe?

— Suficiente.

— La nevoie tragi... „foc de imobilizare".

— Sper să nu fie nevoie.

— Ce plan ai?

— Niciunul.

— Să-l dichisim amândoi.

— Mersi, Belami. Vreau să fie imbatabil. Îl fac singur.

Belami râse cu poftă:

— Naiba să te ia, nu ești chiar mototol. Atunci mergi și-l pune la punct.

— Rola rămâne la dumneavoastră?

— Nu văd unde ar fi mai în siguranță. Vreau s-o mai cercetez.

— În regulă.

— Încă o precizare: în câteva zile „cineaștii" tăi vor șterge putina. Le expiră autorizația.

— Nu prea cred. Mă gândesc mereu la asta.

— Mâine seară dai un semn de viață?

— Poate unul de... moarte!

— Nu fi lugubru! Nu te prinde. Am și o sticluță. N-o destup... să știi. Să te prind că nu vii până mâine seară.

— Să trăiți!

— Succes!

8. BELAMI ŞI AVERTISMENTUL

Belami încercase în fel şi chip să-şi alunge neliniştea. „La première femme de Yuan“, romanul lui Pearl Buck, purtând încă proaspătă banderola premiului Nobel, rămăsese deschis la pagina 71. Toate sforţările lui de a relua lectura nu duseră la niciun rezultat.

De sticlă se apropie în câteva rânduri după plecarea lui Soare, dar îl izbiră, de fiecare dată, cuvintele scrise pe etichetă: „Promettre c’est noble“... Şi nu vru să-şi calce făgăduiala de a o destupa numai în prezenţa acestuia.

Trecuse o oră de când aştepta. După socotelile lui, locotenentul ar fi trebuit să sosească demult. Niciun semn însă de la el, nici măcar telefonul de campanie, instalat de câteva zile în camera lui, nu-l scosese din starea aceea vecină cu îngrijorarea. „Numai de nu i s-ar fi întâmplat ceva rău. Băiatul ăsta merită mult de la viaţă şi de la cariera pe care şi-a ales-o.“ Se apropie de fereastră. Privi cerul înţesat de umbre diforme şi negre, acoperind scânteierile stelelor. „Artileria grea“ a văzduhurilor încă nu-şi reglase tirul. „O să vină un potop ca-n biblie“, gândi Belami, adulmecând şi simţind în nări miros de pucioasă.

Îşi aprinse o ţigară, cu toate că în viaţa lui nu fumase nici zece. Avea însă permanent la el tutun de bună calitate. După vreo jumătate de oră auzi pe stradă zumzetul unei motociclete. I se păru că a oprit chiar în faţa casei. Într-adevăr, se prezentă un agent de legătură cu un plic.

— Ce-i cu ăsta, caporal? întrebă iritat, văzând că Soare nu se iveşte.

Treaba nu-i convenea. S-ar fi putut, prin acest plic, să fie chemat la regiment, iar el nu putea să plece acum cu niciun chip.

— M-a trimis domn’ căpitan Iliescu.

— Iliescu?! se miră Belami. Ce vrea?

Desfăcu repede plicul şi recunoscu scrisul rotund, frumos aşezat, al lui Soare.

— Bine, mulţumesc.

Semnă plicul şi i-l întinse agentului.

— Să trăiţi, dom’ colonel.

Plin de nerăbdare, Belami răsuci mai întâi scrisoarea pe toate feţele. Apoi citi:

„Dragă Belami, mă tem că n-am să pot fi în seara aceasta prea punctual. N-ar fi exclus să nu vin de loc. Pentru că țineam însă să-ți istorisesc pe scurt o «poveste», rugându-te să ierți eventualele inconsecvențe și deficiențe de stil, am recurs la acest mijloc. Este vorba de subiectul scenariului pe care-l turnează «echipa», noastră.

Așadar, acum câțiva ani, într-un orășel de pe Valea Prahovei sosește, nimeni nu știe de unde, o frumusețe de fată al cărei păr de un negru neobișnuit uimește pe toată lumea. Unii susțin că e o italiancă îndrăgostită de un inginer american care lucrează la o societate petrolieră. Alții, că ar fi chiar o domniță, descendentă dintr-o veche familie de voievozi moldoveni, Tomșa pare-mi-se, care a sosit în orășel pentru a afla dacă singura ei rudă, un moșnegel singuratic, mai trăiește. Se zice că bătrânul ar fi posesorul unei averi fabuloase, depuse în acțiuni la o bancă din străinătate.

Fata nu cunoaște numele bătrânului, nu știe de unde să-l ia, nici dacă el există cu adevărat în localitate sau într-unul din satele apropiate. Cercetările ei nu duc la niciun rezultat cu privire la soarta bătrânului milionar. Începe o furibundă căutare, prin numeroase localități prahovene, întreabă pe oricine îi iese în cale, dar toți, pretutindeni, răspund invariabil că nu cunosc o persoană care să semene cât de departe cu ruda ei.

Disperată, fata intenționează să renunțe la cercetări, socotind că totul a fost produsul unei imaginații morbide sau poate chiar o glumă de prost gust, când o coincidență bizară face să-l întâlnească pe bătrân chiar în compartimentul de tren în care se urcase ea pentru a părăsi ultima localitate vizitată: Morenii.

Cei doi coboară. Bucuria regăsirii nu pare să fie umbrită de niciun eveniment neașteptat. După câteva zile de la revedere, bătrânul își scrie testamentul, la insistențele „domniței“. Fata cu părul negru va fi unica moștenitoare...

Apar trei străini, a căror naționalitate nu poate fi stabilită, care o caută pe fată; atunci când o găsesc au cu ea o aprinsă discuție. Fata devine taciturnă, chipul ei pălește după ce străinii o părăsesc. Plutește deasupra ei o amenințare.

Bătrânul moare pe neașteptate, strivit de o mașină neagră, într-o seară. Fata, care se afla cu el pe stradă, scapă printr-o minune, iar automobilul dispare într-un vârtej de praf. Nimeni, nici chiar ea, nu s-a gândit să-i rețină numărul.

După câteva zile de la tragicul accident, „domnița“ piere fără urmă.

Și finalul: o avionetă decolează pe un aerodrom prahovean spre o țară necunoscută. La bordul ei se află patru persoane bine dispuse: o fată cu părul negru și trei bărbați îmbrăcați la fel.

Cam asta este totul. Banal, banal... Sau cum ar spune un oarecare cu veleități de sceptic: «Banalitatea banalităților, totul este banalitate».

Putem, deci, să tragem și noi niște concluzii. Nu? Eu mi-am și făcut o părere...

Și acum, să-ți lămuresc de ce am recurs la această interminabilă scrisoare. Am primit un S.O.S. neașteptat. Trebuie să fac neîntârziat un drum până la Moreni.

Te rog, Belami, dacă simți că... sticluța nu mai poate rezista, procedează în consecință. Iar dacă nu voi fi prezent în douăzeci și patru de ore la raport, este semn că ofițerul tău cu „misiuni speciale“ se află în imposibilitate s-o mai facă.

Un regulamentar... să trăiți!

S“.

Belami, toropit de gânduri, luă sticla nedestupată și o așeză la locul ei, în dulap.

În sfârșit, rândurile așternute de Soare aduceau o undă de lumină în răvășitul său univers intim. Deci se întâmplase ceva cu „mânzul“ lui. Ce să caute la Moreni? Cine-i adresase acel misterios S.O.S.?

„Ce-ar fi să plec acum spre Moreni? Dar dacă Soare a și pornit spre Câmpina? Cel mai cuminte lucru este să aștept cele douăzeci și patru de ore... După aceea...“

Ridică totuși receptorul telefonului și învârti de câteva ori manivela. Nu i se răspunse de la celălalt capăt al firului. Intrigat, sună din nou. „Poate s-a defectat“, își zise, și tocmai când se pregăti să renunțe, auzi un păcănit slab și o voce somnoroasă.

— Unde mama dracului îmi umbli, telefonist? De ce n-ai răspuns imediat?

— Să trăiți, domn’ colonel, adormisem puțin.

— Așa? La ce oră te culci dumneata?

Telefonistul amuți.

— Răspunde!

— Este ora unu, domn’ colonel... Mă iertați!

— Cât?!

— Unu și zece.

— Mda! Bine...

Unu și zece... Cum se comprimase timpul în așteptare!

„Mâine va fi o zi grea, cumplită... Pe de o parte, trebuie să sfârșim manevrele, pe de alta ar fi posibil ca Soare să aibă nevoie de sprijin, de oameni... Dacă va fi necesar, am să răscolesc Morenii casă cu casă, toată Prahova, cu oștenii mei, și tot am să dau de el.“

Când se pregăti să stingă veioza, telefonul țârâi prelung.

„Cine mă mai agasează acum în puterea nopții? Mâine n-o mai fi zi?“

— Da!

— Domnule colonel, auzi o voce răgușită, încât abia o înțelegea, stimate domnule colonel...

— Cine ești și ce vrei?

— Un binevoitor. Un avertisment. Îți place să-ți însușești lucrul altuia și asta nu e bine... Ai uitat cele zece porunci?

— Nu le-am uitat și dacă te ții de farse te pot trimite undeva.

— Să știi că ai toate șansele să fii trimis și domnia-ta într-un loc de unde încă nu s-a reîntors nimeni. S-a înțeles, stimate dom’le colonel? Fă un pustiu de bine și depune chiar acum rola în curte, lângă stâlpul porții. Altfel, mâine dimineață, curajosul dumitale spion va atârna într-un știreang... ca o păpușă.

— Mizerabile!

— Depinde de dumneata, colonele... Numai de dumneata.

Vocea răgușită căpătă un accent ironic care-l scoase din sărite pe Belami. Acesta înjură teribil, dar fu prea târziu pentru ca interlocutorul nocturn să mai audă, deoarece întrerupsese legătura.

Nedumerirea colonelului se lega de faptul că telefonul avea fir separat, nu intra în circuitul public. Învârti manivela, furios. Telefonistul răspunse de astă dată imediat.

— Ai fost tot timpul lângă aparat, telefonist?

— Da, domn’ colonel. Nu m-am mișcat de lângă el.

— A vorbit cineva... Cine?

Întrebă mai mult de formă, fiind sigur că se intrase cu un aparat portativ într-un anumit punct al traseului.

— N-a vorbit nimeni.

— Aparatul tău n-a bâzâit de loc acum câteva minute?

— Ba parcă, dar am crezut că...

— Ai ridicat receptorul?

— Nu, domn’ colonel.

— Bine, adormitule! Cucăie mai departe!

Belami nu-și putea regăsi cu niciun chip liniștea. Situația era de-a

dreptul descurajatoare. „Indivizii“ lucrau tare. „N-am reușit măcar să fac ceva cu românul meu... Nu-mi rămâne decât să le înapoiez rola. Altfel, ticăloșii se vor ține de cuvânt. Timpul ne este acum cel mai mare dușman. Ce să fac?“

Un fulger spintecă noaptea până-n străfunduri, tunetul se rostogoli pe boltă, duruind ca un proiectil greu. Hotărât, Belami îmbrăcă pelerina peste pijama, scoase rola pe care o închisese în lada de campanie de care nu se despărțea niciodată.

„Altă soluție nu există... Ba nu! se opri iluminat de o idee. Cum naiba nu m-am gândit la asta? Te-ai ramolit, Belami! Ia să te văd, mai ești în stare să-ți porți tresele în chip onorabil sau te cheamă «partea sedentară»?“

Redeveni, ca prin minune, optimist. Își scoase pistoletul din toc, îl încarcă. Luă filmul din cutia metalică, îngrămădi cărți în ea, până când socoti că greutatea rolei este aceeași cu a filmului, apoi ieși în curte.

Vântul stârnit în noaptea aceasta cu ore atât de lungi mătura într-un zbor vijelios acoperișurile caselor, apleca pomii până la pământ, și pomii se tânguiau încet, într-un limbaj ușor de perceput.

Lăsă rola chiar lângă stâlpul porții, după care trase zăvorul și-l înțepeni cu o așchie.

„Va trebui să sară gardul, neapărat, și atunci...“

Se ascunse în umbra unui boschet de iasomie, la numai doi metri de locul unde depusese cutia metalică. Becul din stradă trimitea câteva raze în interiorul curții printre frunze și ramuri, dar poteca pietruită care ducea spre casă era cu desăvârșire umbrită.

Când ieșise din cameră, Belami stinsese veioza, astfel că întreaga casă era acum cufundată în întuneric. Din loc în loc nu se zărea decât câte o mică pată albă pe zidul clădirii, lumină palidă care se filtra prin frunzișul des.

Se porni un ropot, venind de departe, ca un escadron de cavalerie în galop. Zgomotul crescu, se apropie aducând o duhoare irespirabilă, un miros sufocant de gudron care umplu aerul. Apoi începu un năprasnic „bombardament“ de grindină.

Belami se strânse cât putu mai bine în boschet, fără să se miște nici măcar cu un pas din adăpostul unde pândea. Trecu primul val de grindină, pământul se albi de parcă pomii își scuturaseră toate florile. După aceea se așeză o ploaie deasă, cu stropi mari și reci.

Plouă o oră întreagă. Belami începu să dârdâie de frig. Umezeala îl pătrunsese la piele. Nu-și dezlipi însă ochii de pe cadrul porții. Știa că

acolo va trebui să apară o siluetă, poate două... Dacă va fi numai una, nu va uza de pistolet, mai ales că la ora aceea toți vecinii dormeau cel mai dulce somn.

Un trosnet sec... Cineva apăsase clanța. Alt trosnet... Aproape mașinal, Belami se ridică. Deasupra porții se ivi capul unui om, apoi un braț, umărul, un picior trecu gardul, celălalt...

Ținându-și răsuflarea, se apropie numai la un pas de individul care escaladase cu atâta ușurință poarta și, fără vreun avertisment, îl izbi cu latul pistoletului în moalele capului. Silueta întunecată se prăbuși.

Colonelul îl înșfăcă pe cel căzut și-l aruncă pe umeri. Îl duse în casă. Aprinse veioza. Omul avea fața plină de noroi și sânge. Belami nu-și putu reține un strigăt de dureroasă surpriză. Cel trântit pe podea, la picioarele lui, era... Soare.

9. AVENTURĂ LA MORENI

Când deschise ochii, locotenentul îl văzu pe colonel cu un șervet cazon ud, aplecat deasupra lui, ștergându-i obrajii și fruntea. Își reaminti îndată tot ce i se întâmplase.

— Dar știu că ai un pumn de fier, Belami! încercă el să zâmbească.

— Chiar de fier! Auzi, cine se aștepta la o astfel de aiureală?

— Am ținut cu tot dinadinsul să ajung aici înainte ca rola să fie ridicată.

— Va să zică, știai totul. Povestește-mi ce s-a petrecut!

— Am primit un bilețel... Era scris la repezeală, pe o foiță ruptă dintr-o agendă de poșetă. Cineva mi-l strecurase pe sub ușă. „Vino urgent la Moreni. Sunt în primejdie. Dacă n-ai să ajungi până la ora 15, va fi prea târziu.“ Mi se dădea o adresă, și atât...

— Cine ți-a trimis bilețelul?

— Bănuiesc că... ea. Numai ea... N-am mai avut liniște. Ți-am scris rândurile pe care le-ai primit referitoare la scenariu.

— Cum ai căpătat copia scenariului?

— Ah, am comis o indiscreție! Am „subtilizat-o“ din camera ei. Intrasem să găsesc un indiciu cât de vag în legătură cu S.O.S.-ul.

— Apoi?

— Am rugat un vecin, sondor, om în vârstă, foarte cumsecade, să-i înmâneze căpitanului Iliescu plicul, cu rugămintea de a ți-l trimite fără întârziere.

— Imediat! A ajuns la mine acu’ două ore.

— Probabil că sondorul n-a reușit să-l predea la vreme căpitanului. Principalul este că totuși l-a dus.

— Evident. Mai departe?

— Am ajuns la Moreni înainte de ora 15. La adresa indicată, o femeie în vârstă mi-a înmânat alt plic în care mi se transmitea o altă adresă. N-am stat pe gânduri. M-am dus. O casă prăpădită, cu ferestre mici. Am simțit un fior, nu știu de ce, când i-am trecut pragul. Am bătut, am strigat, am intrat în prima odaie, într-a doua... Nimeni. Am scos pistoletul și m-am pregătit de o primire mai puțin amicală în fața celei de-a treia uși. O presimțire...

Ușa din spate s-a închis brusc, cu zgomot. Cineva a strigat:

— Aruncă pistolul imediat, și dacă vrei să ieși viu de aici renunță la orice împotrivire!

N-aveam de gând să mă las imobilizat cu una, cu două. Pistoletul însă... n-am avut încotro, l-am aruncat.

— Mare greșeală!

— Puteau să mă curețe, după cum și voiau... De fapt, mai aveam un revolver ascuns în mâneca hainei.

Au intrat doi inși prin față și doi prin spatele meu, au răsărit pe neașteptate, n-am zis nici pâs!

Numai primii doi îmi erau cunoscuți, ceilalți complet străini.

— Nu-ți cerem nimic mai mult. Mărturisește unde se află rola!

— Ce rolă?

— Cea pe care ne-ai furat-o.

— Nu știu, n-am furat nicio rolă.

— Vrei s-o recapeți pe fată și să scapi cu viață?

— Desigur că vreau.

— Atunci n-ai de ales. Spune-ne unde-ai ascuns-o...

— Dar nu-nțelegi că habar n-am despre ce rolă e vorba?

— Tinere, a țipat unul cărunt, cu profil de uliu, nu te încăpățâna! De ce-ți vâri nasul în afaceri care nu te privesc?

— Ce fel de afaceri?

— Nu mai face pe idiotul! a scrâșnit omul din fața mea, care afișa o anumită autoritate față de ceilalți, rămași ca muți.

Era un tip fioros, cu tenul stacojiu, cu un cap mare, deformat, înfipt pe umerii înguști, strâmbi. Până și pielea capului îi devenise roșie ca racul fiert. Avea părul rar și răvășit.

— Să știi, dacă mai îndrăznești să pui vreo întrebare nelalocul ei... ai s-o pățești. N-am glumit niciodată de când sunt, și nici acum n-am chef de așa ceva. Ne-am înțeles? Unde ai ascuns rola?

— Nu înțeleg ce doriți. Nu v-am văzut în viața mea.

— Pot să-ți amintesc despre ce este vorba? Otto!

Otto s-a apropiat și mi-a tras un pumn în față tocmai când mă așteptam mai puțin. Am avut o senzație groaznică. Parcă m-a izbit o locomotivă... M-am prăbușit. M-am ridicat, și o nouă lovitură, și mai puternică... M-a podidit sângele. Creierul îmi lucra însă cu febrilitate. Nu puteam să scot pistoletul din mânecă; de fapt orice încercare de apărare ar fi fost o nechibzuință din partea mea. Cel mai cuminte era să mă arăt înspăimântat – sângele de pe față îmi venea în „ajutor“ – până ce voi găsi

o cale de ieşire din situaţia aceea. În plus, venisem aici chemat de un S.O.S...

Cel ce vorbise crezu că m-a convins să vorbesc şi eu la rându-mi.

— Ei, ţi-ai amintit?

— Da.

— Unde ai dus rola?

I-am răspuns că v-am dat-o dumneavoastră. Trebuia să aibă neapărat o dovadă că nu-i mint. Am greşit oare? Altfel o terminau pe loc şi cu fata şi cu mine. Sunt sigur.

— Ai procedat bine!

— Din camera alăturată celei în care mă aflam au telefonat cuiva. Astfel ca să aud şi eu. Voiau să se convingă că nu i-am mințit. „Intră pe circuitul lor, i-au spus, şi avertizează-l că dacă nu înapoiază rola...“

— Sunt abili, nu glumeşti cu ei! spuse Belami.

— Dar rola? tresări deodată, înspăimântat, Soare. Sper că nu le-aţi înapoiat-o.

— Din păcate...

— Cum? V-au şantajat? Au reuşit?

— Fii liniştit. Le-am dat numai rola, filmul uite-l colea.

— Slavă Domnului!

— Cred că au şi luat cutia metalică de lângă stâlpul porţii. Sunt foarte curios.

Belami ieşi din nou în ploaie şi, când reintră, spuse senin:

— Bineînţeles, au luat-o! Nu ţi-am spus eu?

— O să-i apuce turbarea când or vedea ce farsă le-aţi tras.

— Spune-mi ce-a urmat!

— M-au legat zdravăn. I-am întrebat de ce mă leagă, de ce nu-şi ţin cuvântul. Mi-a răspuns acelaşi tip care-şi dădea aere de „şef“:

— După ce vom constata că ai spus adevărul, te vom elibera.

— Şi fata?

— Şi ea va fi liberă.

M-au împins în cea de-a treia încăpere. Acolo mai era cineva. Nu mi-am dat seama îndată cine, pentru că ferestrele erau acoperite cu hârtie neagră. Am auzit un geamăt şi abia atunci am înţeles că era... fata. Legată. Cu un căluş în gură.

Nu m-au lăsat prea mult acolo. M-au scos imediat şi m-au coborât, de-a rostogolul, printr-un oblon, pe o scară părăginită, într-un beci mucegăit. Tot ce vrei şi ce nu vrei era îngrămădit acolo: butoaie vechi, fierărie, mobilă prăfuită.

Au închis chepengul deasupra mea și au tras un zăvor. Mi s-a părut că am fost închis într-un cavou înspăimântător.

După un timp, am auzit o mișcare undeva, în orice caz nu la oblon, și a ajuns până la mine un fir de aer proaspăt. „O minune“, mi-am zis, altfel m-aș fi sufocat.

Apoi s-a lăsat din nou liniștea aceea, cu adevărat ca de mormânt. Eram legat burduf, abia de-mi trăgeam răsuflarea. De data aceasta mă legaseră și peste mijloc, astfel că nu mai aveam cum să încerc stratagema învățată de la „omul cu țeasta de fier“. Rostogolindu-mă pe spate, apoi sprijinindu-mă de perete, am început să caut cu febrilitate ceva... Îmi venise o idee... În zidurile pivnițelor sunt bătute, de obicei, cuie, de cele mai multe ori puternice, ca să poată rezista la greutăți mari. Așa ceva căutam. Și în cele din urmă truda n-a fost în zadar. Am descoperit un cui masiv, un fel de scoabă ascuțită. Trebuia să acționez repede. Tăcerea din casă era o dovadă că indivizii plecaseră, poate că erau în drum spre dumneavoastră. Am reușit, după eforturi cumplite, să introduc vârful scoabei în strânsoarea nodului; am tras din toate puterile. Cuiul a ieșit din perete, este adevărat, și faptul m-a descurajat. Aceasta însă numai până în clipa când mi-am dat seama că și nodul cedase. M-am ridicat, am făcut câteva mișcări să-mi dezmorțesc oasele. Trebuia să ies neîntârziat din beci. Dar pe unde? Auzisem clar un zăvor tras deasupra chepengului. Pe acolo nici vorbă, desigur... Poate că lăsaseră și un om de pază... în acest caz totul ar fi căzut baltă...

Mușchii s-au destins repede; mi-am recăpătat vigoarea.

Curentul de aer proaspăt se simțea mai bine când stăteam în picioare. De unde venea, oare? Fără îndoială, era o deschizătură undeva, în perete, care dădea afară, așa cum au toate pivnițele pentru aerisire. Am întins mâna și am descoperit-o... Era cam strâmtă, e drept, dar nici trupul meu nu e prea gros. Totuși a fost nevoie, până la urmă, să disloc două cărămizi pentru a lărgi deschizătura.

Am tras un butoi într-acolo, l-am întors cu gura în jos și m-am urcat pe el.

Am trecut destul de ușor și m-am pomenit în curte. Am avut pornirea s-o întind cât mai repede. Și fata? M-am oprit. Dar, oare, nu mai era nimeni în casă?

Nu răzbea de nicăieri nicio rază de lumină.

M-am oprit în fața ferestrei de la camera în care o văzusem pe „ea“. Am scos revolverul și, împingând cu precauție, am izbutit să deschid fereastra. Am sărit în cameră. Am aprins mica mea lanternă cu

dinam. Fata nu mai era acolo. Am dat de căluș și de frânghiile cu care fusese legată, azvârlite în colțul odăii. Asta m-a liniștit într-o măsură. Poate că reușise să fugă. Poate că tot ea îmi atrăsese atenția asupra deschizăturii. Dar cum reușise să scape? Ce fel de ființă să fie, pentru că eu unul sunt din ce în ce mai uluit de curajul ei. Am intrat și în camera alăturată. Acolo am făcut o descoperire, cea mai importantă...

Pornind de la un amănunt și de la... scenariu... Am să-ți povestesc îndată.

Am ieșit în curte din nou. Prima mașină întâlnită m-a transportat la Băicoi. De acolo, pe platforma unui vagon cisternă, pe o ploaie teribilă, am ajuns la Câmpina. Voiam să te previn cât mai repede posibil.

— Și eu te-am primit... Ce să zic...

— Nu-mi pare rău. Mă bucur că am ajuns la vreme... se pare.

— Ai dovedit că meriți încrederea mea, mânzule! Cum te simți?

— Bine! Mai degrabă liniștit...

— Vorbește-mi, ce descoperire „grozavă“ ai făcut la Moreni?

— Vă spuneam de un amănunt, un singur amănunt care m-a condus spre această deducție. În încăpere se aflau o masă extrem de dogită, două scaune și un pat de o persoană. M-a izbit ceva care nu mi s-a părut conform cu sărăcia ce domnea acolo: un tablou de dimensiuni respectabile, o copie a celebrului „Car cu boi“ de Grigorescu. Era o contradicție inexplicabilă. M-am suit pe scaun și am privit cu atenție. N-am remarcat nimic deosebit. Am încercat să-l cobor. N-am izbutit. Tocmai mă întrebam cum naiba e fixat când, chiar într-o latură a ramei, am descoperit un mic resort. Aproape involuntar mi s-au oprit ochii în acel punct. Am apăsat cu prudență; pânza s-a mișcat ușor. Înăuntru, un aparat de radioemisie, două pistoale mitralieră – am luat numai încărcătoarele, uitați-le! – și acest plic pe care am avut neobrăzarea să-l deschid înaintea dumneavoastră: niște coduri secrete și... o hartă din care am dedus cu ușurință că itinerarele lor prin Prahova nu sunt întâmplătoare, și că, de fapt, sediul bandei se află la... Moreni. Sau poate unul din sedii... Ne vom convinge de aceasta.

— Senzațional! îngână plin de admirație Belami. Băiete, avem tot ce ne trebuie să-i arestăm fără nicio teamă.

Răsfoia cu aviditate hârtiile din plic.

— Formidabil... Cine ar fi crezut? Tocmai la Moreni?

— Într-adevăr, Belami.

— Aparatul l-ai lăsat acolo?

— După ce i-am scos câteva lămpi.

— Ai avut grijă să închizi resortul?

— Bineînțeles, și asta am făcut-o.

— Totul este-n regulă, măi băiete. Un singur lucru n-avem.

— Ce anume, Belami?

— Un plan serios de acțiune... pe care nu-l putem pune la punct cu toată precizia decât după ce vom cunoaște perfect aceste documente din plic.

— Belami, sunt întrutotul de acord. Îl anunțăm și pe domnul colonel Dobreanu?

— Asta vom stabili după ce plănuim totul.

— În regulă.

— Să ne apucăm de treabă, spuse Belami, împingând cu băgare de seamă sticla din față. Vreau să facem un plan imbatabil.

— Va fi, Belami!

— Ce te face să crezi?

— Îl punem la cale împreună.

10. MILIOANELE LUI BELAMI

Colonelul Belami, căpitanul Iliescu, locotenentul Soare, un pluton de soldați și cincisprezece sondori care li se alătură voluntar erau angajați într-o manevră tactică neprevăzută.

De fapt, de unde pornise totul? După ce studiaseră ceasuri întregi documentele și harta adusă de Soare, după ce se convinseseră că banda urmărise cu strictețe planul fixat de centrul agenturii, un telefon surprinzător al colonelului Dobreanu îl pusese pe Belami, pur și simplu, pe cărbuni aprinși. Colonelul de jandarmi aflase, pe „filiera“ lui, intențiile bandei, cunoștea acum ascunzătoarea ocupanților mașinii negre și, după cum afirma, mai știa o serie de amănunte care, desigur, nu-i trecuseră prin minte vechiului său amic și coleg. Îi lăsa, totuși, acestuia „onoarea“ de a-i prinde pe spioni, el fiind ocupat cu unele acțiuni urgente, că el va „veghea“ – cum se exprimase – ca totul să decurgă în cele mai bune condiții. Singura grijă pe care și-o manifestase în chip aparte era față de bagajele așa-zișilor cineaști.

Așadar plecaseră direct din cantonamentul lui Belami către casa izolată, către acel conac ridicat pe dâmb, loc în care lui Dobreanu îi fusese semnalată apariția bandei. Drumul îl cunoștea prea bine Soare, motiv pentru care el fu cel care conduse cele două uriașe autocamioane militare, încărcate cu oameni înarmați.

Mașinile zburau pe șosea, motoarele vibrau din toate încheieturile.

Când se revărsară zorii, ajunseră la poalele dealului. Opriră acolo. Soare se oferi să conducă oamenii către „poziția inamică“, dar Belami nu acceptă aceasta decât după ce, cu proverbiala-i rigurozitate, ținu să verifice personal modul în care fuseseră închise, într-un timp extrem de scurt, toate căile de acces spre casa de pe deal. Înconjuraseră pentru aceasta, crângul de salcâmi și gardul cu un cordon viu, asigurându-se că nu există nicio fisură în cercul de fier care începu după aceea o mișcare ascendentă, înceată, dar sigură, spre vârful înălțimii.

Cercul acesta își micșora tot mai mult diametrul pe măsură ce pașii celor ce porniseră de la poale se înfigeau mai cu nădejde în lutul argilos, pietros.

Soare se afla lângă Belami, în timp ce căpitanul Iliescu aducea

plutonul de soldați, iar sublocotenentul Dumitru pe sondori, unul pe un versant, iar celălalt pe alt versant al înălțimii.

Belami, încruntat, înjura cumplit; abia aștepta să dea ochi cu „inamicul“.

— N-au cum să ne scape, Belami, căută locotenentul să-l liniștească, deși nu era pe deplin convins că vor reuși ușor, cunoscându-i pe spioni cât de abili erau.

— Numai să nu-i fi avertizat cineva între timp, să ne lase cu buzele umflate. Am însă încredere în Dobreanu.

— O să vedem!

O jumătate de oră ținu urcușul, într-o tăcere impresionantă. Ostașii, cu armele pregătite, gradații cu pistoalele-mitralieră întinse călcau siguri pe ei, pregătiți pentru o luptă crâncenă cu un dușman perfid și periculos.

Chiar se ordonase „misiune de luptă“. Dispozitivul fusese pus la punct ca într-o situație reală.

Câinele îi simți, când mai aveau câteva zeci de metri până la gardul care împrejmuia conacul. Se opriră. Belami dădu ordin ca toată lumea să aștepte dispozițiile lui. Apoi îl chemă pe Soare:

— Vino cu mine! Dacă nu ți-e teamă...

— Mi-e teamă... pentru viața dumneavoastră. Așa că, indirect, mă obligați să vă urmez.

Pătrunseră în curte. În afară de câinele care se zbătea înnebunit în lanț, nicio mișcare.

Belami se îndreptă spre ușa principală a conacului. Tânărul locotenent, la un pas, în urmă. Colonelul bătu cu pumnul lui masiv, de se cutremură toată casa. Ușa se deschise îndată și apăru mutra buhăită de somn, stupefiată, a lui Johnny.

— Cine e? bombăni, abținându-se să nu înjure când văzu doi ofițeri înarmați. Ce vreți?

Belami îl prinse de umăr nu prea amical și-l trase afară din casă.

— Rămâi aici! tună vocea lui, în timp ce Johnny păru a deveni din ce în ce mai scund, cu ochii holbați la țeava uriașului revolver din mâna colonelului, care-l țintea drept în frunte.

Belami intră fără să stea prea mult pe gânduri. Otto și omul lui Soare de la Moreni, ridicați în capul oaselor, încercară să se lămurească ce se întâmplă. Erau mahmuri, cu ochii injectați, cu capetele grele, ca după o beție strașnică. Pe mese, sticle sparte, pahare răsturnate, resturi de mâncare.

— Ce se petrece aici? Ce doriți, domnilor ofițeri?

Otto se reculese primul.

— Cred că este o eroare, domnule Dolfy.

Otto și Dolfy îi săgetau cu privirile pe ofițeri. Indiscutabil, îl recunoscuseră pe Soare. Acesta nu putu să se abțină:

— Da, chiar eu sunt, domnilor. Pe mine m-ați lovit și m-ați legat... Acum rolurile s-au schimbat, nu?

Locotenentul privea îngrijorat oarecum, pentru că nu-l vedea pe Dan, omul care îl chinuise atât de mult și căruia voia să-i întoarcă datoriile cu dobândă.

— Unde-i celălalt? îl întrebă pe Dolfy. Dan unde este?

— Nu știm. Poate știți dumneavoastră.

— Domnule colonel, să nu fie în camera de alături. Mă duc să-l caut, să nu ne trezim cu vreo surpriză.

— Stai, avem timp suficient și pentru asta. Domnilor, se adresă el celor din cameră – jurai că o face dintr-o politețe împinsă la extrem – să dăm cărțile pe față. Jocul dumneavoastră s-a terminat. Nu credeți? Predați filmele...

— Ne-au fost furate, rosti calm Dolfy.

— El știe mai bine unde se află, arătă Otto spre Soare.

— Vă mai cer încă o dată să-mi predați toate rolele.

— Domnule colonel, ce rost are mascarada asta? sări înverșunat Dolfy. Suntem oameni onorabili, avem acte, autorizații în regulă. Ce doriți de la noi? Ce role vreți? Suntem cetățeni străini... asociați pentru a turna un film în care să glorificăm frumusețile României, ale patriei pe care ar trebui s-o serviți altfel decât o faceți acum.

— Domnilor, unde sunt filmele?

Belami o ținea una și bună, cu un ton cvasiironic, tonul omului care știe că nu poate fi tras pe sfoară cu una, cu două, și care cunoaște cu certitudine cum vor evolua lucrurile.

— Domnule colonel, noi am investit un capital în filmul acesta.

— Aa, n-ați făcut-o deci din dragoste exagerată pentru peisajul românesc...

— Ne vom plânge guvernului român.

— Domnilor, filmele!

— Ne vom plânge și guvernelor noastre.

— Filmele, dați filmele mai repede!

— Sunt reguli de drept internațional care nu vă dau...

— Ia mai taci, domnule, că-mi ies din pepeni. Mie-mi vorbești de

dreptul internațional? Află că l-am studiat... Scoateți odată filmele...

Dolfy, care – se vedea cât de colo – avea o autoritate indiscutabilă asupra celorlalți, fiindcă el vorbea în numele lor, păru a fi devenit mai rezonabil în urma „argumentelor“ lui Belami.

— Bine, domnilor, am să vi le încredințez, cu condiția să-mi semnați o hârtie prin care să mă pot justifica față de societatea...

— Asta fără doar și poate, îl întrerupse Belami.

Dolfy se îndreptă spre dulapul din colțul camerei. Fu suficient, privind spre el, să-i scape o clipă din priviri pe Otto și pe Johnny, care intrase și el în casă și căruia nu-i mai dăduseră atenție. Cei doi erau bine dresați. Două salturi de felină și revolverele lui Belami și Soare zburară cât colo.

Belami dispunea de o forță neobișnuită. Prinsese pe namila de Johnny de gât și-l strângea ca într-un cleşte de oțel, încât acesta îşi schimonosise chipul, devenind monstruos. Cu greu l-ar mai fi recunoscut cineva.

Soare se lupta din greu cu Otto printre scaune, pe sub masă; bufneau lovituri, se auzeau icnituri şi înjurături.

Dolfy, care-și recăpătase calmul, ridică revolverul lui Belami, rânjind:

— Domnilor, terminați odată cu porcăria asta, să n-o „terminăm“ altfel cu dumneavoastră. Mai tragic.

Și cum ofițerii nu acceptară prea ușor să „capituleze“, Dolfy lipi țeava rece de tâmpla colonelului. Johnny şi Otto se scuturară ca după o joacă, zâmbind chiar, după ce-i imobilizară pe Belami și pe Soare.

— Nu era cazul să ne subestimați, ținu să declare sentențios Dolfy. Am ieşit noi din situații mult mai grele. Trebuia să vă fi gândit la un lucru: când doi indivizi, fie ei chiar şi ofițeri, atacă trei oameni, trebuie să păstreze tot timpul o anumită distanță... Altfel... iată ce se poate întâmpla!

— Domnilor, unde sunt filmele?

Întrebarea lui Belami, rostită pe un ton absolut identic celei dinainte, îl determină pe Soare să pufnească în râs. Râseră și cei trei cu poftă.

Singurul care nu zâmbi, privind spre spioni ca unul deplin stăpân pe situație, fu Belami.

— Zadarnic râdeți. Am impresia că dumneavoastră ne-ați subestimat, domnilor! Vă înșelați dacă vă închipuiți că cei învinși suntem noi.

— Deocamdată nu văd cum am fi noi cei bătuți! rânji iar Dolfy, în timp ce Johnny și Otto, care priveau cu brațele încrucișate, ca doi luptători de circ, hohotiră iar, foarte bine dispuși.

— Veți vedea imediat cum! scrâșni Belami. Vreți să deschideți fereastra?

Dolfy ezită, temându-se de-o primejdie.

— Aveți nevoie de aer?

— Deschideți-o!

Poate din curiozitate, Dolfy deschise fereastra, privi afară, dar neobservând nimic se întoarse senin spre Belami:

— Credeți în minuni, domnule colonel?

— Un moment... Căpitanul Iliescu! strigă tare Belami.

— Ordonați, domnule colonel, se auzi vocea căpitanului de afară.

— Ridică oamenii la vedere!

Se auzi o comandă:

— Atențiune, drepți!

Înapoia gardului apărură ostașii.

Dolfy păli și întinse revolverul colonelului.

— Ați învins, domnule colonel. N-am gândit la eventualitatea aceasta. Într-adevăr, v-am subestimat. Pot să închid fereastra?

— Nu, lăsați-o așa! E mai bine, intră aer curat... Sunt sigur că aveți nevoie de așa ceva.

Își ridică și Soare revolverul. Cei trei „cineaști“ priveau lung; nu le venea probabil să creadă că lucrurile luaseră o astfel de turnură.

— Unde-s filmele, domnilor?

— În camera de alături, îngână Dolfy. Cheia este sub fața de masă.

— Și Dan? întrebă Soare. Nu cumva le păzește?

— Nu... Precis, nu... Greșeala pornește de la el, reluă Dolfy.

— Să nu-l acuzi pe el, sări Johnny. Vina este a ta. Numai a ta. Tu ne-ai târât în porcăria asta.

— Johnny are dreptate! confirmă Otto. Dan n-are nicio vină. Tu ești autorul insuccesului.

— Și fata? Ce-ați făcut cu ea? vru să afle Soare neîntârziat, gândind că poate se află undeva, pe aproape.

— Să-l întrebi pe Dan, rosti insinuant Johnny.

— Dan știe mai bine, întări Otto.

Locotenentul simți că încep să-i tremure genunchii, gleznele... Deci, fata cu părul negru era angrenată în ticăloșia aceasta. Mai sperase

încă într-o minune.

— Liniștește-te, îl prinse ușor de braț Belami, aflăm noi ce este și cu fata.

— Domnilor ofițeri...

După câte se părea, Dolfy fu cel care mai încerca ceva.

— Ce mai dorești? îl repezi Belami.

— Domnilor, să fim rezonabili... O să vedeți că propriu-zis noi n-avem niciun amestec în treaba asta... Nu sunt motive să nu ne înțelegem... Am investit în afacere o sumă colosală... Societatea noastră are bani...

— Nu mă-ndoiesc.

— Lăsați-ne filmele, domnilor! Ar fi fost pe deplin posibil să nu le avem aici. Nu? Lăsați-ne filmele și... vom ști să prețuim gestul dumneavoastră.

Deschise o valijoară din piele maronie.

— Se află aici trei milioane de lei în aur... Sunt ale dumneavoastră.

Răvăși conținutul valizei, zornăind monedele galbene, strălucitoare, cu un rictus diabolic.

— Numai atât? spuse, vizibil rănit, colonelul. Numai la atât credeți că pot fi evaluate conștiințele a doi ofițeri români? Vă înșelați amarnic.

— Mai putem discuta, desigur. Șapte, opt milioane... Mâine, chiar azi, îi puteți avea. Până atunci mă pot socoti ostaticul dumneavoastră... dacă n-aveți încredere.

— Prea puțin, domnilor! Mult prea puțin. Uitați că s-ar putea să fim și noi... milionari.

Cei trei „cineași“ schimbară priviri nedumerite.

— Nu vă uitați așa... Vreți să vedeți milioanele noastre? Priviți!

Și Belami deschise și mai larg fereastra, arătând zidul acela compact de oameni care priveau, neclintiți, spre casa unde până în acea dimineață fusese stăpân „inamicul“.

11. SECRETELE COLONELULUI DOBREANU

Se aflau în cantonamentul lui Dobreanu de aproape o oră. Așteptau resemnați, așezați comod pe fotoliile tapisate în albastru-cicoare, pentru că „gazda“ le ceruse o învoire de o jumătate de oră, ca să „rezolve niște treburi“.

Belami pufnea din minut în minut și nu se hotăra cu niciun chip să atingă păhărelele de punci englezesc pe care Dobreanu le umpluse și le așezase în fața lor, ca să le „treacă“ vremea până la sosirea lui.

Soare nu-l văzuse prea des pe comandantul său într-o asemenea stare de surescitare.

— Ia uite ce-mi face „domnul“! Mă invită la el acasă, ca după aceea s-o șteargă englezește. N-am să i-o iert. Așa a fost toată viața, așa a rămas: un țăran sadea care și-a conservat de minune și dibăcia și impolitețea. Ce zici, țâncule, n-ar fi bine s-o luăm din loc?

Soare clătină din cap, semn că soluția nu i se părea cea mai nimerită. O făcu însă evaziv, ca să nu-l supere pe comandantul său de regiment, fiind convins, în același timp, că le era dat să afle unele lucruri pline de interes. Altfel, Dobreanu nu s-ar fi încumetat să-i lase singuri și să plece.

Belami bătea cu degetele pe masă un aproximativ ritm de jazz, fixa un punct nedefinit, ca unul gata să-și iasă dintr-ale lui, își scotea masivul ceas de buzunar din clipă în clipă, parcă pentru a-și da seama cât de greu pot să se scurgă treizeci de minute.

Când ora „fatidică“ sosi, Soare îl văzu ridicându-se impetuos de pe fotoliu, aranjându-și ținuta, mânat parcă de un impuls mecanic care domina asupra voinței sale, strângându-și centura și potrivind diagonala, plin de nervi, încât, fără să vrea, se sculă de pe locul său atât de comod.

— Hai... mai bine să mergem la mine! Își bate joc pur și simplu, iar noi ne lăsăm duși de nas ca niște nătărăi.

Locotenentul încercă, timid, să-l rețină:

— Să mai așteptăm câteva minute, Belami, poate că există totuși unele motive care-l depășesc.

Nu crezuse că o să-i dea ascultare. Colonelul se reașeză cu un calm demn de toată admirația.

Acesta fusese inspirat, indiscutabil, propunându-i să mai rămână,

fiindcă nu trecură nici două minute după ce-şi reluase locul şi uşa se deschise ca smulsă de vânt. Dobreanu apăru vesel, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Belami, să mă ia dracu'!

— Să te ia! Dacă mai întârziai puţin, o luam din loc.

— Te rog, iartă-mă! Iertaţi-mă! Ştiu că asta se numeşte necuviinţă. Vă jur că am alergat ca un cal de curse de pe cel mai renumit hipodrom ca să pot ajunge la timp înapoi. Cred că am reuşit să rezolv ceea ce voiam. Sper să mă-nţelegeţi până la urmă. Am ţinut cu tot dinadinsul să vă fac cunoscute nişte „chestii".

— Prea puţin mă interesează ce voiai tu să „rezolvi". Misterele tale mă lasă rece.

— Nu cred, Belami! Dimpotrivă. Sunt sigur că ai să rămâi paf, fiindcă, repet, n-am plecat pentru treburi care mă priveau numai pe mine, ci care vă privesc şi pe voi în egală măsură.

Belami îl săgetă pe sub pleoape, cu o ostentaţie evidentă, o ostentaţie de moment fără îndoială, şi abia atunci se decise să ridice un pahar de punci şi să-l soarbă dintr-o înghiţitură. Era o băutură fină, foarte plăcută, care-ţi lăsa pe limbă senzaţii fără egal.

— Ce zici de punciul meu?

— Să te ia cine spuneai adineaori, e grozav. Ia mai toarnă unul! hotărî Belami, a cărui mimică se schimbase ca prin farmec.

Gazda nu se lăsă mult rugată.

— Mai am o sticlă... Să nu vă închipuiţi că o să ieşiţi din cămăruţa asta înainte s-o „topim".

— Asta s-o crezi tu! făcu Belami încercând, dintr-o tactică arhicunoscută în asemenea ocazii în comportarea lui, să se reîntoarcă la îmbufnarea care-i stăruise pe chip în lipsa lui Dobreanu.

— Belami, tot nu crezi că n-am plecat în interesul meu? Voiam să vă lămuresc nişte treburi, române!

Scoase, cu gesturi repezi, nişte hârtii din porthart şi le aşeză tacticos pe masă. Celorlalţi nu le fu prea greu să constate că sunt rapoarte strict secrete.

Belami, credincios pornirilor sale de circumstanţă, întoarse capul spre perete şi-l repezi pe Dobreanu:

— Ce tot mă baţi la cap cu hârţoagele tale? Vrei să mă faci să cred că ai de gând să-mi lămureşti cine ştie ce grozăvii? Totul s-a încheiat. Graţie mie şi flăcăului aci de faţă, nu „altora". Iar începi cu farafastâcuri de-astea? Nu mă interesează.

— Ba eu cred că da... Altfel nu le-aș fi adus aici. Și, împotriva voinței tale, am să le citesc.

Belami făcea pe indiferentul, dar Soare înțelegea prea bine că, în fond, acesta ardea de nerăbdare să le cunoască conținutul.

— Ce zici de hârtia asta... „Petrolul și grânele României nu ne pot aparține decât nouă. Bogatul bazin dunărean trebuie să fie adjudecat odată pentru totdeauna ca zonă de influență germană...“

— Cine mama dracului ridică asemenea pretenții? izbucni Belami furios.

— Ți-am citat din „Völkischer Beobachter“.

— Cum îndrăznesc?

— Stai să vezi mai departe. Iată ce declară Helmuth Wohlhat, director de minister al lui Göring.

— De unde naiba ați ciugulit chestiile astea?

— Știrea ne-a parvenit prin intermediul Agenției internaționale de presă „Vox gentium“ din Berlin. Iată ce grijuliu se arată domnul Wohlhat: „Cooperarea germano-română – auzi, «cooperare»! – are drept scop să se îngrijească de exploatarea sistematică a subsolului, a petrolului și minereurilor...“

— Săracii, ce milă au de subsolul nostru. Te apucă plânsul, nu alta!

— Curat „milă“... Asta reiese și din scrisoarea pe care Hitler i-a trimis-o lui Carol al II-lea, în care führerul confirmă cu neruşinare: „Amestecul Germaniei în această regiune... se datorește înainte de toate unui interes economic comprehensibil...“

— „Comprehensibil“!

— Chiar așa! Fapt pentru care în această notă se arată că „agenții spionajului economic în România activează travestiți în directori de case comerciale, comis-voiajori etc. Una din aceste acțiuni este dirijată de „Oficiul germanilor din străinătate, de pe lângă ministerul de externe al Reichului“... și că „mulți experți“ se interesează de Valea Prahovei. Mulți agenți duc în rucsacuri aparate de fotografiat perfecționate, binocluri puternice, teleobiective, aparate de radioemisie, cele mai multe provenind din „Centrala spionajului total“ din Berlin, care, în treacăt fie spus, aparține Gestapoului.

— Uluitor...

— Încă n-am terminat, române! Iată o declarație pe care Hitler a făcut-o unor confidenți de-ai săi: „România ar trebui să facă bine să renunțe la ideea de a-și crea o industrie proprie. Ea ar trebui să dirijeze

bogățiile pământului ei... și în special grâul... pe piața germană. Astfel, proletariatul român, care este contaminat de bolșevism, ar dispare, iar țara noastră n-ar duce lipsă de nimic.“

— Treaba asta cu industria e dulce de tot... Oare n-ar dispare toată poezia plaiului românesc dacă am renunța la mult trâmbițata idee că „România trebuie să rămână eminamente agricolă“?

— Am să-ți citez și alte noutăți, dragă Belami! Iată: „Un grup de 70 de ingineri germani, sub conducerea inginerului Stöbel, a făcut o călătorie de studii în România, vizitând Valea Prahovei...“.

— De „studii“?!

— Așa scrie aici! Îți ajung sau mai vrei câteva probe? Am destule. De exemplu, moțiunea redactată de J. A. Keiser la adunarea Comitetului Executiv al Ligii Națiunilor: „Comitetul este grav alarmat de progresele făcute de penetrațiunea economică a Germaniei în Europa centrală și sud-răsăriteană, care a crescut continuu în ultimii ani, amenințând actualmente țările din aceste regiuni cu pierderea totală a independenței lor economice și care, în consecință, pregătește calea pentru stabilirea controlului politic al Germaniei asupra lor“.

— Spiritul lui Titulescu, trăiască-l Dumnezeu! trase concluzia Belami.

— N-am să vă rețin prea mult cu... „hârțoagele“ mele. Dar ceva tot am să vă mai arăt.

— Nu fi odios, citește, Dobrene!

— Nu știu dacă n-ar fi interesantă pentru voi și nota aceasta care provine de la Regimentul 2 jandarmi, Bucegi: „Se dețin informații că Germania a hotărât să organizeze o rețea de spionaj în statele balcanice. S-a dat dispoziție să fie recrutate fete tinere între 17 și 25 de ani, de origine germană, pentru a urma un curs de informații și contrainformații. Se cere să fie orfane, sărace, inteligente, să cunoască bine limba statului unde își au cetățenia. Apoi să se angajeze ca femei de serviciu, guvernante la înalți demnitari, pentru a culege informații. Din luna noiembrie, de pe raza orașului Brașov au cerut pașaport 21 de fete între 17 și 21 de ani, dintre care au plecat 15 sub pretext că se duc în Germania să viziteze rude, sau să urmeze școli de menaj sau de țesătorie“.

— Nemaipomenit! îngână Belami, uimit peste măsură și din ce în ce mai interesat.

Colonelul Dobreanu ținu însă să precizeze că nu va mai citi decât două note.

— Prima: „Germania va căuta să aducă România în orbita

politicii sale de expansiune. Dacă persuasiunea ei nu va reuși, vor fi folosite alte mijloace de presiune... Se va urmări capitularea României sau ea va fi obiectul unei agresiuni premeditate. Germania vrea ca România să fie alături de ea, înfrântă sau de bună voie. Petrolul și resursele ei naturale constituie punctul principal de atracție“. A doua notă și ultima: „Generalul Frietsch a elaborat din ordinul OKW – ăsta e înaltul lor comandament – un plan militar de ocupare a zonei petrolifere din Valea Prahovei de către trupele de desant aerian. Planul prevede ocuparea acestei zone în șapte zile“...

— În șapte zile, nu? răbufni iar Belami. Ăștia uită ce papară au mâncat la Mărăști, Oituz, Mărășești?

Dobreanu își strânse preocupat foile risipite pe masă, fără să arate că e curios să urmărească pe fețele celorlalți efectul celor citite. Tot Belami fu cel ce se trezi primul:

— Acum încep să înțeleg mai bine multe! De ce n-ai vorbit, acum câteva zile, când ne-am întâlnit aici? Pot să știu și eu?

— Nu era momentul potrivit.

— Zău? Nu era momentul potrivit? Atunci de ce i-ai lăsat pe domnii „cineaști“ să se plimbe în voie pe Valea Prahovei și să ne facă atâta sânge rău?

— Asta o crezi tu...

— N-ai vrea să spui că ai fost mai activ decât noi?!

— Mi se pare că da. Tocmai asta...

— Dovezi, dovezi, nu vorbe...

— Vrei dovezi neapărat? Iată-le!

Dobreanu se ridică și, ceremonios, deschise ușa care dădea în încăperea alăturată. Făcu un semn ciudat. Aerul său enigmatic contrarie atât pe Belami, cât și pe Soare. Surpriza aceasta se arătă a fi totală, când în cameră își făcu apariția... Dan.

Locotenentul sări de pe fotoliu ca ars, duse mâna la buzunar, fără să se stăpânească. Dan era omul care îl chinuise cel mai crud dintre „cineaști“. Acum, acesta le zâmbea în uniformă de căpitan de jandarmi cu eghileți, căreia nu-i puteai afla niciun cusur.

— Vă prezint pe Dan, căpitanul meu, cel mai valoros colaborator al subsemnatului și... viitor ginere.

Belami râdea și privea admirativ când la „românul lui“, când la căpitan care, chiar și pentru Soare, începu deodată să-și schimbe înfățișarea. Îi dispăru masca aceea îngrozitoare cu care îl primise în întâlnirile de până atunci și deveni un om de o bonomie și de o blândețe

cuceritoare.

Li se adresă direct:

— Acum, tinere, ai să înțelegi niște lucruri miraculoase. Și sper că ai să primești și scuzele mele că în acele împrejurări nu puteam să adopt o altă comportare față de dumneata. Te felicit din toată inima; țin să-mi exprim admirația că reușiseși să devii o adevărată obsesie pentru întreaga bandă.

Locotenentul se ridică timid și primi complimentul lui Dan în poziție regulamentară. Dobreanu încă râdea. Belami la fel.

— Cum s-ar spune, ați acționat „în familie“! observă colonelul Belami.

— Să știi că n-ai greșit, române! Chiar în familie. Și ca să te convingi...

Se retrase din nou în camera de alături și reveni însoțit de... fata cu părul negru.

— Vă prezint și pe fata mea... logodnica lui Dan.

— Fa-fata ta, române? se bâlbâi Belami.

Soare căută să-și stăpânească nervii. Toate speranțele sale, că „fata cu părul negru“ ar fi simțit ceva pentru el, se spulberară ca suflate de vânt. Coborî privirea în podea, ca să nu observe și ceilalți cât era de tulburat. Când socoti că redevenise stăpân pe el și că anulase dintr-o trăsătură toate preocupările și gândurile pe care i le nutrise fetei, ușa se deschise din nou în mod cu totul neașteptat, ușa aceea prin care pătrunseseră „surprizele“ lui Dobreanu. Privi mai mult involuntar într-acolo și, de data aceasta, nu-și putu reține un strigăt de uimire.

O altă fată cu părul negru, copie fidelă a celei care intrase cu puțin timp înainte, o frumusețe la fel de sclipitoare, în totul nedeosebită de prima, nici măcar ca îmbrăcăminte, pătrunse în cameră surâzând și se îndreptă spre... el.

— Este cea de-a doua comoară a mea, soră geamănă a dumneaei, ținu să explice colonelul Dobreanu.

Locotenentul se fâstâci de tot, ca un școlar prins la teză cu cartea pe genunchi, simți că-l învăluie o fierbințeală neobișnuită auzindu-i pe toți hohotind și văzându-i cum îl privesc.

Fata se apropie curajoasă și îi atinse umărul cu delicatețe, fără să arate că prezența tatălui său ar fi stânjenit-o cu ceva, continuând să arboreze același surâs în care Soare nu știa dacă nu se ascunde și o ușoară tentă ironică.

— Cât de mult aș fi vrut să-ți spun totul! Am avut, într-adevăr, de

câteva ori ocazia, dar consemnul tatii a fost strict.

— În fond, bâigui Soare, pe cine am văzut mai întâi în fața ușii mele? Pe dumneata?

— Atunci eram eu, zâmbi logodnica lui Dan.

— Iar în casa de pe deal?

— Atunci era ea, răspunse Dan, arătând spre sora logodnicei sale.

— Substituirile înseamnă că s-au făcut cu multă artă, spuse admirativ Belami.

— Le-am „școlarizat“ trei zile, mărturisi Dobreanu.

— Și iertați-mă, vru să mai știe Soare, nu există niciun semn distinctiv, nu se deosebesc cu nimic?

— Niciun semn... fizic, rosti fata de lângă el. Tata ne strigă însă pe nume, fără să greșească.

— Cum faci asta? întrebă Belami.

— Cât se poate de simplu! Cea mai mica, adică ea – și arătă spre fata care continua să-l privească pe Soare și să-i surâdă – am impresia că este cam îndrăgostită...

*

— Lucrurile, așadar, sunt clare! Misiunea „Fata cu părul negru“ țintea, sub pretextul unui film al cărui scenariu fusese imaginat cu destulă ingeniozitate, fotografierea întregii zone petroliere de pe Valea Prahovei.

Belami se lăsă furat de gânduri, apoi continuă:

— Filmul pe care-l dețin și pe care l-a sustras locotenentul meu în condiții atât de dramatice m-ar fi putut conduce, dacă aș fi avut mai multă perspicacitate, exact spre această concluzie. Nici eu, nici Soare n-am crezut însă la început.

— Să mă iertați, îl întrerupse locotenentul, călcând preceptele disciplinei militare, știind că de data aceasta n-avea niciun motiv să fie „trimis la garnizoană“. Să mă iertați, dar pentru mine totul a fost destul de clar încă de la început.

— Hai și nu mai fă pe grozavul! Chiar dacă domnișoara cu părul negru este prezentă, n-o să mă convingi tu, și n-ai să-i convingi nici pe cei de față că ai văzut mai limpede decât mine.

— Vezi, române, râse Dobreanu, așa greșești tu câteodată. Eu am fost sigur că locotenentul tău bănuiește unde țintesc „cineaștii“. Știi de când? Din clipa când mi-a încredințat descoperirea sa... hârtia de ambalaj.

— Și mie de ce nu mi-ai spus nimic?

— Voiam să fiu pe deplin edificat, domnule colonel. Să nu vă

închipuiți că rola am luat-o din alte porniri... Iar dacă i-am fotografiat atunci pe „cineaști“, am vrut să știu dacă organele noastre de resort îi au în evidență.

— Deci nu te interesa în chip deosebit dacă indivizii au venit să colecteze unele secrete militare legate de manevre...

— Belami, sincer să fiu, comparând itinerarul „mașinii negre“ cu drumurile și localitățile atinse de unitățile noastre, nu mi-a fost greu să trag concluzia că există destul de puține puncte contingente între aceste rute.

Colonelul îl fulgeră cu privirea pe Soare și se întoarse încruntat, cu fața spre fereastră,

— Altă dată să-mi raportezi totul, orice presupunere, ai înțeles? Ce crezi, ce nu crezi, ce vezi, ce nu vezi, că altfel... iei o păruială să n-o uiți...

— Am înțeles, făcu Soare cu o mină care celorlalți le stârni hohote de râs.

Fata de lângă el îl pironi cu privirea pe Belami:

— Parcă dumneata și tata ați fi frați, nu colegi.

Până la urmă se contamină și Belami de veselia lor.

Dar puțin mai târziu încetă să mai râdă și rosti grav:

— Râdem, deși știm că asupra țării noastre planează o mare primejdie. Armatele lui Hitler stau pregătite, înarmate până-n dinți, gata să inunde Europa.

Toți amuțiră. Dobreanu se grăbi să risipească umbrele care întunecară brusc chipurile tuturor, ridicând sticla de punci, cu intenția să-i servească. Logodnica lui Dan îi luă sticla, adică mai mult i-o smulse și decretă:

— În seara aceasta noi facem oficiul de gazde.

— Lămurește-mi niște nedumeriri, române! Nu înțeleg, să-mi tai capul, avertismentele primite de ofițerul meu. Adică de înțeles nu este greu, dar cum de reușeau să fie atât de prompți?

— Poate ne lămurește mai bine Dan! zise Dobreanu.

Căpitanul, a cărui înfățișare se schimbase radical, ca prin minune, atât de neașteptat, se simți dator să-i lămurească:

— Am crezut, la început, că amestecul „țâncului“ dumneavoastră în afacerea asta o să ne încurce grozav socotelile. Era necesar, deci, să fac ceva pentru a-l intimida...

Belami zâmbi.

— Găsiseți pe cine să intimidați... Ha! Asta-i bună!

Soare se simți cumva mândru, dar, simțind toți ochii ațintiți asupra sa, tuși stingherit.

— Da, nu zâmbiți! Așa am crezut. Cartușele și furtul schiței nu sunt însă opera mea, ci a acestor două sublime domnișoare.

Fetele făcură o plecăciune, mecanic.

Și Dan, cu o curtoazie demnă de un cavaler de operetă, se înclină la rându-i în fața lor.

Locotenentul Soare nu mai putu răbda:

— Tot timpul am avut impresia că nu este ceva serios cu avertismentele astea. Dovadă că nu le-am prea luat în seamă.

Tonul cu care vorbise conținea și o notă de maliție, care nu-i scăpă căpitanului Dan. Acesta îi replică cu oarecare ironie:

— Cred în prezumțiile dumitale. La un moment dat am fost convinși că intervențiile locotenentului Soare ne-ar putea veni în ajutor indirect. În casa de pe deal l-am recunoscut imediat. Am încetat cu amenințările... și cu... intimidările.

— Iar cu intimidările? se supără Belami.

— Mă scuzați, dar aceasta era credința noastră, inclusiv a domnului colonel Dobreanu.

— Și tu, Brutus? îl străpunse Belami cu privirea pe fostul său șef de promoție din liceu.

Dan continuă:

—Totuși eram îngrijorați să nu pățească ceva... De aceea tot timpul am vegheat și ne-am gândit cum să-l ajutăm, astfel ca nici misiunea noastră să nu aibă de suferit. În pivnița de la Moreni, de exemplu, când lucrurile puteau să ia o întorsătură tragică pentru noi toți – mai ales că „fata cu părul negru“ comisese o imprudență gravă – a fost o adevărată problemă cum să-i facilităm scăparea. De data aceasta, cel mai mult s-a consumat Flora.

Flora... în sfârșit, Soare aflase numele ei! Îi mulțumi cu o înclinare a frunții.

— Felicitări, domnule locotenent, pentru descoperirea făcută la Moreni. De existența acelui loc ascuns nu știam nici eu. Este explicabil, încrederea spionilor în mine avea totuși limite.

— Ar fi interesant să ne spui cum ai reușit să câștigi încrederea spionilor, interveni brusc Dobreanu.

— Foarte simplu. M-am prezentat drept șomer... un vagabond care este în stare să facă orice pentru a câștiga câțiva arginți. O sumă mai substanțială, bineînțeles. Asta nu le-am ascuns-o. Iar faptul că le-am adus

o fată atât de frumoasă – o cuprinse de mijloc pe logodnica sa – ca și atitudinea mea brutală față de locotenent – le-a întărit convingerea că eram omul cel mai potrivit pentru a-i sprijini.

— Și... mă rog, noaptea trecută cine mi-a vorbit la telefon?

— Tot eu, mărturisi Dan. Înfiorător a fost până am reușit să intrăm pe circuit. Foarte dibaci telefoniștii dumneavoastră! Nu găseam firul în ruptul capului. Apoi, altă greutate: conectarea aparatului. Nu mă pricepeam prea bine la așa ceva... Otto, în schimb, era expert. Vă închipuiți, dă-te jos de pe stâlp, urcă pe matahala de Otto... Ce păcat că n-ați putut vedea mutra lui Otto la găsirea cărților îngrămădite în cutia metalică! Îmi stăpâneam cu greu râsul și satisfacția. Ați procedat exact cum doream eu.

— Acțiunea voastră de la conac a fost excepțională, ținu să precizeze Dobreanu. De altfel, nu m-am îndoit nicio clipă că românul meu...

— Hai mai bine să lăsăm astea! se eschivă Belami, dând proba unei exagerate modestii.

— Conacul era unul din sediile lor. „Statul major“ îl aveau la Moreni, continuă el. Stăpânii conacului, care se pare că nu sunt străini de misiunea „cineaștilor“, se află undeva, în occident. Mai dramatică a fost soarta celor ce îngrijeau casa. Dolfy a hotărât, încă din prima zi, să-i reducă la tăcere. I-a închis în beci fără mâncare și fără apă. Dacă au supraviețuit, aceasta o datorează Marianei. Ea le-a facilitat evadarea, cu nenumărate riscuri firește.

— Ne-a izbit lipsa dumneavoastră, domnule căpitan, atunci când am sosit la conac.

— Acum sper că sunteți lămuriți pe deplin, spuse Dobreanu. Îi pusesem în gardă să dispară. Era cazul, nu?

EPILOG

Într-o după-amiază din vara anului 196..., colonelul Soare stătea pe bancă, în grădina casei sale, sub fereastra înaltă cu geamuri limpezi ca roua. Era duminică, liniște, aerul palpita de parfum de petunii și de busuioc. Ceva nedesluşit îl predispunea la meditație, îl transporta în sfera calmă pe care o explorase deseori în clipe de singurătate. Acum colinda din nou imperiul acelei binecuvântate stări de reverie, atât de necesară sufletului omenesc, ale cărei limite se întâlnesc undeva cu poezia.

Alături, pe bancă, un volum de versuri, celebrele „Flori ale răului“, adunate de Charles Baudelaire într-un nemuritor buchet etern proaspăt, rămăsese deschis la pagina pe al cărui frontispiciu stătea scris: „L'ennemi“[1]. Soare cunoștea pe de rost poezia, deși nu intenționase niciodată s-o învețe pe dinafară, dar o recitea cu un sentiment greu de definit încă din anii liceului ori de câte ori cartea aceasta îl chema cu luxuriantu-i tezaur de idei și metafore. Poezia îi aducea de undeva, de departe, din mijlocul veacului trecut, un ecou straniu care se răsfrângea în inima lui ca o bătaie de clopot. Prima strofă îl determina totdeauna să lase încet cartea din mână:

„Ma jeunnesse ne fut qu'un tenebreux orage,
Traversé çà et là par de brillants soleils;
Le tonerre et la pluie ont fait un tel ravage,
Qu'il reste en mon jardin bien peu de fruits vermeils“.[2]

Fără îndoială, exista aici ceva din viața lui, din filosofia lui, din anii rătăciți peste neașteptate praguri și făgașe. Dramatismul acestui catren se suprapunea existenței sale ca un cer încărcat de nori vineți peste un câmp neted, copleșit de verdeață.

Cu un gest aproape involuntar își trecu palma peste păru-i argintiu. Nu, nu ca pe o aripă a bătrâneții, indiscutabil. Noțiunea aceasta înghețată – bătrânețea – se afla undeva, înaintea lui, la depărtare de câteva decenii poate. Cel puțin așa credea el acum, când depășise cincizeci de ani de viață. Mai sigur, asupra scurtei sale scufundări în negurile scepticismului era solitudinea apăsătoare care preschimbase încăperile casei largi și atât de primitoare în adevărate celule de închisoare.

Flora plecase de două săptămâni cu fata la Predeal.

Din starea aceasta de semiamorțire îl trezi telefonul. Se ridică greoi, întrebându-se cine să-l caute. Recunoscu imediat vocea ofițerului de serviciu care îl chema de urgență la unitate. O întâmplare „deosebită“. Nu putea să raporteze telefonic.

Comandant de regiment fiind, nu găsi că este cazul să-i arate subalternului său cât de mult îl stârnise această chemare mai puțin obișnuită, cum îl deșteptaseră la realitate cele câteva cuvinte ale ofițerului. Repeziciunea cu care se îmbrăcă trăda o vigoare bine conservată. Uită de Baudelaire, de catrenul care-i tulburase în această după-amiază sufletul, volumul însuși îl uită pe bancă. Când autoturismul unității stopă în fața porții, coborî în fugă scările.

Ardea de nerăbdare să-l întrebe pe militarul de la volan, un caporal scund, cu o figură împietrită, dacă știe ceva, dar găsi de cuviință că nu era cazul să se arate prea curios față de ostaș, chiar dacă acesta ar fi fost în cunoștință de cauză.

— O să plouă, ce zici?

Întrebarea îi venise pe buze cine știe de unde.

— Nu cred, răspunse impasibil caporalul, care, cunoscând prea bine firea comandantului său, acceleră viteza.

Soare îi mulțumi în gând.

— Cum se simte mama dumitale, ai mai primit vreo veste de acasă?

— Destul de rău, tovarășe colonel.

Tot restul drumului tăcură. Militarului nu-i scăpă neliniștea comandantului său și îl admira în sine pentru modul perfect în care acesta știa să și-o ascundă.

Ofițerul de serviciu îl aștepta la punctul de control. Dintr-o privire, Soare remarcă încordarea de pe chipul acestuia, gesturile forțate. Nu mai găsi timp să răspundă la salut, fapt care i se întâmpla foarte rar.

— Ce este, Bădulescule?

Ofițerul, un locotenent-major înalt și drept ca un stâlp, mai mult țeapăn, arătă spre un tânăr locotenent negricios care aștepta în poziție de drepți lângă castanul uriaș de la intrarea în pavilionul-comandă. Locotenentul părea calm, poate era un calm disimulat, dar colonelului nu-i scăpă acest amănunt.

— Să trăiți, tovarășe colonel! Permiteți-mi să vă raportez confidențial.

— Hai în cabinetul meu, Toma!

Când intră în cabinet, mai avu încă stăpânirea de sine să deschidă

larg fereastra și să-l invite pe locotenent să se așeze.

— Raportez că acum o jumătate de oră doi turiști străini au fost surprinși de soldatul Roșca în timp ce fotografiau remizele și parcul de mașini.

— Doi străini?! Turiști? Remizele? Ce căutau pe drumeagul din spatele cazărmii? Hm! Nu i-ai întrebat?

— Încă nu.

— Cum? sări ca ars colonelul.

— V-am așteptat să veniți. I-am reținut.

— Asta e bine.

Răsuflă ușurat.

— Unde sunt? Adu-i aici... Nu cumva au făcut-o fără intenție? Mai sunt și curioși, dar alții o fac din porniri foarte precise. Ai anunțat organele de securitate?

— Da, tovarășe colonel.

Cei doi străini intrară. Unul era deșirat, plesuv, cu fața congestionată, trecut de cincizeci de ani, celălalt scund, de un blond șters, foarte tânăr. Cel în vârstă vorbea destul de bine românește.

— Domnule colonel, protestez cu energie. Mă voi adresa ambasadei... Am fost opriți cu forța, bruscați...

Soare le examină fulgerător ținutele impecabile: nimic nu arăta că ar fi fost tratați cu brutalitate.

— Domnilor, li se adresă, ridicându-se în picioare, nu am intenția să vă prezint scuze înainte de a mă convinge despre ce este vorba. Vă asigur însă că o voi face îndată ce voi constata că motivul reținerii dumneavoastră a fost neîntemeiat. Vă mai asigur că, în această situație, am să iau chiar eu unele măsuri disciplinare.

Îl privi pe cel în vârstă.

— Observ că vorbiți bine limba română.

— Dovadă că suntem prietenii acestei țări și că n-am venit cu gânduri dușmănoase.

— Și totuși ceva s-a întâmplat. Ceva nedorit, desigur.

— Nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că am trecut pe aici și că, din cauza suspiciunii ofițerilor dumneavoastră, am fost reținuți pur și simplu cu samavolnicie.

— Dumneavoastră ce aveți de spus, tovarășe locotenent?

— Tovarășe colonel, militarul i-a surprins în clipa când au oprit mașina și fotografiau cazarma.

— Minciună! Am oprit mașina pentru câteva clipe să fotografiem

un plop. Un plop și cerul... Atât!

Soare nu-și putu reține o tresărire. Chipul i se coloră deodată în roșu aprins, mâinile îi fură cuprinse de un tremur ușor. Le duse la spate, pentru ca străinii să nu observe. Tremurul i se răspândi în tot trupul. Trăsăturile celui mai în vârstă îi reînviau niște amintiri. Nu mai putu scoate niciun cuvânt. Își mușcă buzele, apoi prinse tamponul și-l strânse cu putere. Ridică privirea spre cei doi străini. Turiștii, dezorientați de tăcerea bruscă a colonelului, se arătară uimiți și nedumeriți în același timp.

— Aparatul de fotografiat! ceru Soare locotenentului.

— Poftiți!

Străinul cel tânăr se repezi și-l înșfăcă mai înainte ca locotenentul să-și dea seama că ar fi posibilă o asemenea cutezanță.

— N-aveți dreptul să confiscați un obiect care nu vă aparține, spuse străinul pleșuv, luând de la cel tânăr aparatul și vârându-l în buzunar.

— Nu, nu-ncercați să voalați filmul, domnilor. Ar fi o nesocotință, care ar putea să aibă urmări neplăcute.

Când cei doi străini se așteptau mai puțin, locotenentul Toma prinse brațul celui mai vârstnic ca-ntr-un clește, i-l răsuci, și cu o mișcare surprinzătoare îi scoase aparatul de fotografiat din buzunar.

Colonelul nu păru surprins de această întorsătură. Studie aparatul în fugă, apoi îl introduse în sertar.

— Mi se pare că n-ați procedat ca niște gentlemeni, le spuse mustrător celor doi. Iată de ce acum sunt mai mult decât convins că militarul nostru nu s-a înșelat.

— Vom cere să se ancheteze cazul... E o rușine...

— Bineînțeles, aveți libertatea s-o faceți! Nimeni nu vă poate opri. Înainte de asta, avem de îndeplinit însă o... mică formalitate. Filmul va fi developat. Dacă este adevărat că vă plac atât de mult pomii din curtea cazărmii noastre – deși lângă remizele noastre nu se află niciun plop – veți primi totul înapoi: aparatul, filmul și, bineînțeles, o recomandare: aceea de-a învăța să recunoașteți mai bine un obiectiv turistic de unul militar. Dar, apropo, ce naiba v-a adus pe drumeagul acesta de țară?

— Nu se află niciun indicator că ar fi un drum interzis. Nu-i așa?

— Păcat, domnilor! Sunt multe, nenumărate locuri în România unde ați fi putut fotografia în lege, cât ați fi poftit și tot ce ați fi dorit. Dar aici...

— De unde voiați să știm că aici este cazarmă, atâta vreme cât la intrare nu scrie?

— Deci ați văzut că nu scrie! zâmbi Soare. Într-adevăr, este și asta o întrebare. Pe viitor vom avea grijă să punem un indicator mare cu tot ce vă interesează. N-ar fi bine?

— Degeaba încercați să fiți ironic, domnule colonel, vă asigur că o să plătiți această atitudine, și încă scump de tot. Fiți convins...

— Domnilor, veți fi conduși într-un loc unde o să vă liniștiți spiritele. Cred că aveți nevoie. Imediat vor sosi aici cei ce au datoria să vă acompanieze. Veți aștepta extrem de puțin. Să știți că developarea nu durează prea mult...

— După aceea vom putea pleca?

— Absolut. Veți pleca, indiscutabil.

Vorbise în bobote comandantul? Locotenentul Toma înțelegea bine ce voise să spună colonelul. Îl auzi, pe neașteptate, punându-i străinului în vârstă o ultimă întrebare:

— Domnule, iartă-mă că nu-ți cunosc numele, vreau să te întreb ceva... Ai mai fost vreodată în România?

Străinul se pierdu de tot, încercă să bâiguie ceva, dar chiar în clipa aceea se auziră bătăi în ușă. Locotenentul Toma deschise, apoi raportă colonelului Soare:

— Tovarășe colonel, au venit!

*

Ajuns acasă, Soare se dezbrăcă în grabă, își reaminti că lăsase pe bancă „Florile răului“, coborî în grădină și luă volumul pe care-l puse la locul lui în bibliotecă pentru că se vestea ploaie, și, fără să știe cum, se trezi în fața oglinzii. Se privi și constată, stupefiat, că nu se mai recunoaște. Era chipul lui sau al unui tânăr locotenent de douăzeci de ani care-i zâmbea de undeva, din negura timpului? Și se petrecu un fapt uluitor: totul se șterse din jurul lui, interiorul camerei auster mobilată, fotografiile înrămate și tablourile de pe pereți, uniforma de colonel pe care încă n-o pusese în șifonier.

Pașii îl purtară pe străzile unui orășel de provincie cu case mici, abia ivite dintre pomi și flori, cu aer proaspăt, cu liniște prelungită, binefăcătoare, cu trecători rari, preocupați. Auzi până și clinchetul duriților de la pinteni, apoi niște bătăi într-o ușă...

Se trezi ca dintr-un vis, și deschise. Era locotenentul Toma.

— Bine-ai venit, mânzule! Ce veste-poveste?

— Tovarășe colonel, filmul a fost developat.

— Și, și? Nu mă fierbe!

— Cazarma noastră apare în toate detaliile. Nici măcar o frunză de... plop!

— Eram convins. Nu m-am îndoit nicio clipă că militarul a văzut bine. Am o încredere fără margini în ochii „copiilor“ mei. Și... domnii „turiști“?

— Deocamdată nu vor să recunoască nimic, deși în portbagajul mașinii lor s-au găsit și alte lucruri interesante. Trebuie să ne explice o mulțime de amănunte.

Colonelul Soare zâmbi mulțumit.

Până târziu după miezul nopții, locotenentul îl ascultă pe Soare care-i citi o poveste scrisă de el, cu niște întâmplări petrecute în urmă cu mulți ani, al căror teatru de acțiune era Valea Prahovei.

— Nu știam că aveți preocupări de acest fel, mărturisi tânărul ofițer, când Soare termină de citit manuscrisul. Așadar, totul s-a-ntâmplat în realitate, de vreme ce ați păstrat numele autentice.

— E o întâmplare trăită, mânzule! I-am promis Florei, soției mele, că la reîntoarcerea ei am să-i fac o surpriză. Și n-am vrut să nu mă țin de cuvânt!

Note:

1. „Dușmanul“.

2. „Amara tinerețe mi-a fost ca o furtună,
Rareori străbătută de raze aurii;
Iar tunetul și ploaia bătându-mă-mpreună
Mi-au sărăcit grădina de fructe rumenii“.